

Tropické vedro, snad 34 °C ve stínu, uprostřed města dusno k zalknutí ještě i v podvečer. Protentokrát příjemný průvan mě v úterý 10. června 2014 vynesl z metra na Karláku. V parku na trávě se v chládku mrtvolně povalovaly lidské mátohy. Než jsem se doploužila k radnici, byla málem mrtvola i ze mě. Naštěstí kousek pod radniční věží čekala oáza – Caféidoskop. Už v průchodu hosty, tedy i mě, vítalo jemné preludování. To jeden ze dvou protagonistů večera, **Jan-Matěj Rak**, „zahříval“ v atriu kytaru na provozní teplotu, zatímco **Franta Vlček** zdatně zvučil. Zmožení horkým dnem jsme se všichni ochlazovali podle svého gusta, tu oroseným pivem, tu vínem, zmrzlinou či vlažným zeleným čajem. K životu nás vzkřísila až hudba, a to dokonale.

Jan-Matěj Rak se spolu s Frantou Vlčkem opřeli s vervou do svých kytar, Franta i do harmoniček, jako by se jich vedro ani netýkalo. Do nastupující noci se tak rozezněly populární „Ježkoviny“. Možná, že se mezi posluchači našel dokonce nějaký přímý pamětník, ale i my mladší jsme si s chutí sotto voce zazpívali sborem. Zafilozofovali jsme si mimo jiné na téma život je jen náhoda, po poušti jsme honili klobouk, zachechtali jsme se s mravencem a politovali stonožku, co má práce s obouváním. Je až neskutečné, jak Matěj Rak převedl Ježkovy melodie pro kytaru. Nejsem muzikant, tak to nemůžu popsat, to se zkrátka musí slyšet! Kolekci završil přímo lahůdkou – *Bugatti-stepem*. Na motorovou vlnu pak hezky navázal Franta Vlček, který předvedl své vtipné koně pod kapotou (*22 párů koní*). Pánové pak dali k dobru ještě párek svých „vraních“ písní.

Následně se auditorium pod jejich vedením přeměnilo na kavárenské trampy. S kolegyní Slávkou jsme uznaly, že tento způsob trampování by velmi vyhovoval i nám, nejen předválečným „salonním trempířům“, kteří se utopeni v plyšových klubovkách nechávali unášet písněmi R. A. Dvorského opěvujícími krásy přírody. Když Franta Vlček zapěl nyvým hlasem *Letí šíp savanou*

a další populární fláky, byla iluze dokonalá. Perfektně korespondoval s tehdejší dobou i žánrem. Dál nás třeba na vodě „pohoupal na keňu“ neboli na kánoi, a projel se se svým koněm sám prérií...

Oba hudebníci nás krásně nostalgicky vrátili časem a dodali zaprášeným šlágrům nový lesk. Při některých písních, kdy se zapojil sbor z obecnstva, se Franta Vlček snažil dosáhnout mikrofonom hezky zpívající společnost kolem přítele **Milana Dvořáka**, překladatele, textaře a písničkáře, jehož texty má také v repertoáru. Krátká šňůra mu to bohužel zhatila. Svou pověstnou, avšak roztomilou zapomnětlivost kupodivu tentokrát zkontroloval téměř na minimum. Pro změnu však malinko „nakazil“ kolegu, který si také jednou zopákl sloku ve své písni. Nám to nevadilo, naopak, bylo to mile bezprostřední.

Bylo to krásné, příjemné posezení, také vánek větérku nakonec párkrát trochu provětral vzduch a ochladil rozžhavené muzikanty i správně nažhavené publikum. Když už nás podle starých cibulí Matěje Raka pomalu zvedala ze židlí zavírací hodina, rozloučili se s námi ještě Františkovými *Borovicemi*. Díky, nemělo to chybu!